

Dijakom in njihovim staršem!

Ob začetku šolskega leta se vam priporoča za nakup šolskih knjig in vseh šolskih potrebščin

TISKARNA SV. CIRILA V MARIBORU
Aleksandrova cesta 6 in Koroška c. 5.

Vsem nakupovalcem pri takojšnjem plačilu lepe nagrade!

smo želeli videti, ampak samo ona, katera so nam pokazali oziroma dovolili boljševiki. V Makejevki ob Donecu smo hoteli pogledati tovarno za klobase. Izjavili so nam, da jo moremo obiskati popoldne ob treh, ker takrat tam poteka delo. Bilo nam je jasno, da je to samo izgovor, ker ravno za ta čas nam je bil naročen obed. Nato smo rekli, da nam ni za delavce, marveč hočemo videti le inštalacijo. Odgovorili so nam, da je klobasarna v popravilu. Ker smo mi pa le zahtevali svoje, so nas odpeljali v klavnico. Ko smo jo ogledali, smo rekli, da želimo videti klobasarnico in ne klavnico. Nato nam reče »voditelj«: Tovariši, moram priznati, da, čeprav delamo odlične klobase, vam vendar nisem v stanu pokazati, kako in iz česa se delajo.«

In delegat Ostermajer še to-le pri-

stavlja: »Priznati moram, da je obleka, ki jo nosi nemški delavec, luksuzni predmet za ruskega delavca... Če kdo pravi, da ruski delavec živi dobro, jaz trdim, da stvar stoji nasprotno. Na Nemškem se za eno marko (48 kopejk) kupi več kot v Rusiji za eden rubelj. Proletarci v Rusiji ne uživajo niti tiste svobode, katero so imeli v carski Rusiji. Vsi kraji, katere smo obiskali, so bili že naprej obveščeni o našem prihodu (in to za cel teden naprej).« Tuje delavske delegacije uvidevajo vse one laži, s katerimi jih je obsipala boljševiška vlada.

Ti odlomki iz prvega poglavja znamenite knjige g. Dujé nam kažejo, da inozemci smejo v Rusiji le tisto videti, kar jim pokažejo boljševiki, in tisto slišati, kar jim povedo boljševiki.

Velikomestni žepni tatovi.

V nemškem glavnem mestu Berlin nastopa po gledaliških in kavarnah mož, kojega spretnost v razkazovanju posebnosti in znamenitosti iz moderne žepne tatvine vzbuja občo pozornost. Te dni je izšla v časopisju daljša razprava iz ust omenjenega. Natančno je zabeleženo, kako si je pridobil Berlinčan pretkanost na polju izmikanja. Igralec je zaupal za javnost to-le:

»Sem sin bančnega uradnika, kateremu je ukradel tat torbico z večjo denarno svoto. Tatvina je očeta čisto potrla. V obupu je objavil v berlinskem časopisu prošnjo, v kateri je prosil tatu, naj mu za božjo voljo vrne denar, ker sicer je uničen z družino vred. Cesar ni pričakoval nikdo, to se je zgodilo. Lepo oblečen gospod je potrkal nekega dne na duri našega stanovanja. Koj po vstopu je odkrito povedal, da prinaša očetu ukradeno svoto. Radi vrnitve je objela celo družino. Ika radost, da je napravila mati bogato pojedino, katere se je udeležil usmiljeni tat. Oče se mu je zahvaljeval med solzami in razšla sta se z zagotovitvijo prijateljstva.

Opisani slučaj je podžgal mene, da sem se začel uriti ter vežbati v umetnosti velikomestne žepne tatvine. Izmikal sem za šalo domačim razne predmete in jih nato vračal. Da sem izurjen izmikač, me je o tem uveril naslednji slučaj: V gosto napolnjenem vagonu mi je ukradel prosluli žepni tat dozo za cigarete. Tatvino sem čutil. Pred izstopom iz vagona sem pofetil jaz dozo nazaj tako, da se tatu niti sanjalo ni, da sem v posesti svoje lastnine. Predno se je žepar izgubil, sem mu

ponudil iz doze cigareto. Dobro je razumel, s kom je imel opravka.

Posrečilo se mi je, da sem bil sprejet v organizacijo najbolj nevarnih in prebranih berlinskih žeparjev. Prijateljstvo s tatinsko bando mi je odprlo vrata v njih glavno shajališče v predmestju Berlina. Takoj sem imel priliko, videti na lastne oči, kako se vežbajo velikomestni uzmoviči glede spretnosti v tatvini. V sobi so imeli pupo (podobo) odraslega človeka. Pupa je bila napravljena kakor boljši človek. Žeparji so se urili na pupi v neopaženem izmikanju. Kakor hitro je segel kateri količnik nerodno v žep pupe, se je v njej oglasil zvonček. Meni se je posrečilo, da sem potegnil iz hlačnih žepov listnico s tako naglico ter rahlostjo, da zvonček ni zazvonil. Žel sem obče občudovanje najbolj proslulih berlinskih žeparjev. Od tedaj nastopam po gledaliških, kavarnah in večjih hotelih, kjer razkazujem radovednemu občinstvu za drago vstopnino vse najnovejše pridobitve ne baš lahkega polja tolikanj modernega vele mestnega žeparstva.

Pri razpravi o žepni tatvini je treba pomniti, da se pojavljajo brihtni tatovi le na: trgih, tramvajskih križiščih, železnicah in po gledaliških garderobah. Tatu gre predvsem zato, da v trenutku izmika odvrne od nečednega dejanja pozornost. Izvežban žepar krade z levico, z desnico pa zaposluje izbrano žrtev.

Ako bi hotel okraštiti koga na železnici, mu pokažem prav pod nos kako posebnost v časopisu. Medtem ko negotovljeni preleti z očmi tiskane vrste, sem mu že izmaknil z levico denarnico ali uro, ki sta glavna predmeta žepne

tatvine. Hočem okraštiti boljšega tramvajskega potnika, mu vržem neopaženo pod njegove noge rokavico. Opozorim ga na morebitno izgubo. V trenutku poberem sam rokavico z desno roko in mu jo podržim v vsej postrežljivosti pred oči. Opozorjeni je vsled moje uljudnosti tako presenečen, da mu med ogledovanjem rokavice pofatim z levico denar, uro ali kar hočem.

Zopet drugi žeparji se zgrudijo v omedlevo pred boljšo osebo. V trenutkih, ko nič slabega sluteči dviga navidezno omedlelega, je že ob denar ali kak drug dragocenejši predmet.

Najbolj hvaležno torišče za žepne tatove so gledališke garderobe, kjer se po končani predstavi kar tare boljšega občinstva. Po garderobah nastopajo tatovi v dobro organiziranih skupinah. Ukradeni predmeti romajo z bliskovito naglico iz rok v roke, da je zabrisana sled za slučaj izsleditve.

Največja neprevidnost je, hraniti v večjem mestu denar v majhnem žepu na telovniku ali v žepu zadaj na hlačah.

Ker poseča premožnejše podeželsko ljudstvo ob času velesejmov, shodov, koncertov in gledaliških predstav večja mesta, bo dobro, ako si prečita in utisne v spomin zgorajne vrste o danes tolikanj pogostni žepni tatvini. Prebrisanim in izurjenim žeparjem pride policija redko na sled in radi tega je treba čuječe opreznosti napram tem neljubim tatinskim organizacijam.

Mož z dolgo brado.

Že nekaj let sem se vleče moda kratkih las in gladko obritega obraza. Pred dobrimi 30 leti je bil možki brez brk manj vreden. Dolgost brade so pa posebno cenili v srednjem veku.

V zgornjeavstrijskem mestu Braunau je je živel v sredini 16. stoletja mestni stotnik (Stadthauptmann) Hans Staininger. Imenovan je nosil 2.07 m dolgo brado. Radi brade je bil v izrednih časteh pri domačih meščanih, da, celo na najvišjem mestu so uživali tedaj moške izredno dolgih brad priznanje.

Ko je posetil Rudolf II. mesto Braunau, je dal pred prihodom pismo povelje, da mora biti v prvih vrstah njegovega slavnostnega spreveda bradat Staininger.

Zanimivo je dejstvo, da se je stotnik Staininger 28. februarja 1567 spodtaknil na lastni bradi, padel in se pri padcu poškodoval, da je radi tega umrl. Po smrti so mu dolgo brado odrezali in njegovi sorodniki so jo hranili kot dragocen spomin. Truplo bradača so pokopali v župni cerkvi v Braunau in pokojnemu postavili dostojen spomenik. Češčenje izredno dogle brade je bilo tako veliko, da je bilo najti v kamen vklesano podobo Stainingerja na vseh vratih mesta Braunau.

Leta 1805 je osvojil Braunau Napoleon. Tedaj so zvedeli za pokojnega stotnika Stainingerja. Po kamenitih ostan-